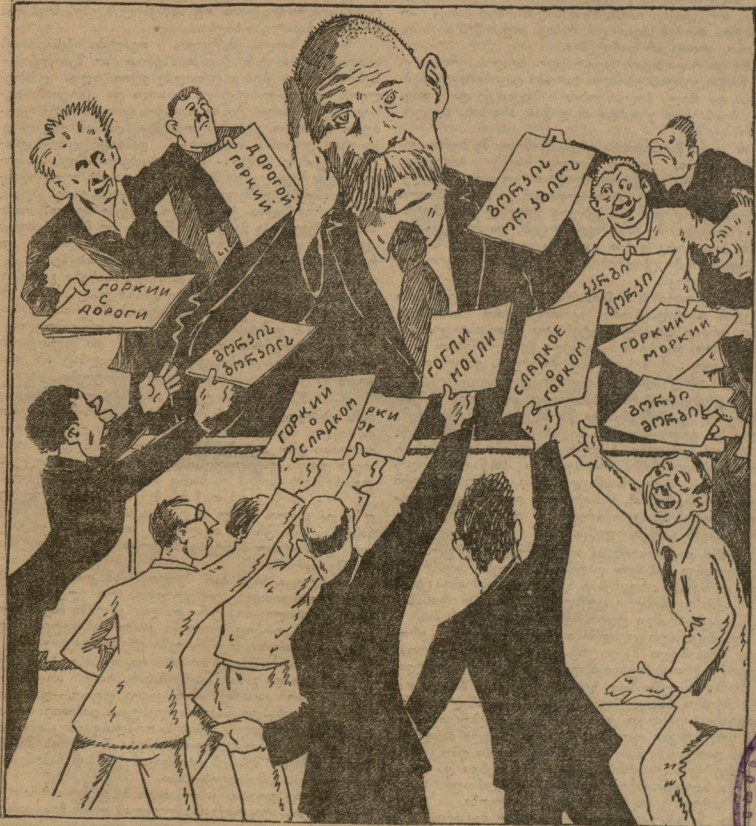

ბრეზინე

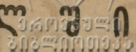
საქართველო
საბჭოთაო

გორკი და სხვადასხვა მწერალ-გამოცემლები

— მწერალ-გამოცემლები თქვენი მოგარტყმით, ალბათ მამხივებ, მაგრამ კიცხვით, რომ თქვენს ლიტერატურაში არ გაქვით...
 — მწი. კლავიტ არ აქვით, მაგრამ ხომ გავიხივით: „ერთმანეთის გულს მოგვაბა“...“.

ს ა ს წ ა მ ლ ე მ ე ლ შ ი

ხალხთი მასწავლებელი გახალისა. ამისი აქ ან ს-
ლმე ვახტანგისა მე სრულიად არ მრცხვინია, არც მე-
ფიქრია.

ან კი რად უნდა მეთაკილებოდეს, ან ვინ უნდა მე-
ზინოდეს? მე შენ გეტყვი, მუქთად ან თუნდაც იოლიად
მეზინდა შენაძინი ეს ხელისა?

ჩვენს დროში, ესე იგი ძველად, მოსწავლე ახალგა-
ზრდის გზა იგრე იგიად იოლი სავლელი არ გახლდათ,
როგორც ეს დღეს ბევრს იწვევება და ებედება კიდევ.

მაგალიად, მე წისქვილი არ მომბრუნებია ჯერ
თავზე, მიუხედავად იმისა, რომ ზალანი ზედ მაინც არ
შემბრუნებია. თორემ სხვა, — ეს რისხვა თუ მიწის სიმძიმე,
— მგონი, ერთიც არ დამკლვია.

ჰო და რაღა ბევრი გავაგრძელო, ბოლოს, როგორც
იყო, მასწავლებლის უბრალო ხარისხი დავიმსახურე, ჩემს
მამისა და ძმელს მოვლავწევას შევეუდექა და თავს
მაინც ბედნიერად ვრაცხდი ამ დღით არა სახარბილო
ხეცერაშიც კი.

ან კი წარბოდეგა და უნდა მჭიროდა მე ბედნიერ-
ბაზე? საშუაო, ლეთის მალთან, თავზე საყურად
მეზინდა და არც ამ ქვეყნის ძლიერთა ყურადღება მკლ-
ვბა მაინც და მაინც, მაშასახლისიდან კი არა, უბრალო
სიფრის მწერლიდან დაწყებული გენერალ-გუბერნატორ-
რამდე სრულიად მე მიზნავდა კოვჩის და რამოდენიმე-
ჯერამ მისი შორეილებით გაქაჯე კი მოასწრეს. მაგრამ
ეს შეგება ჩემი ცხოვრების, ასე ვთქვათ, უფრო სა-
გარეო პოლიტიკას.

ჩემი ცხოვრების შინაარსი კი, მიუხედავად მისი
სიმძვლეს და რაღაცნაირი ერთფეროვანის სიმძიმისა,
მაინც ფრიად მრავალ-საინტერესოა თავისი ყოველ-
დღიურობით, თავისი შებადნებული წვრილმანებით.
ერთხელ... ეს უნდა ჩემი ცხოვრების ერთ-ერთი სა-
შუალო სადებურზე.

მე ერთგვარ წარმადრებასავითაც კი მივიღე ჩემს
სამსახურში. ეს მოჩვენებითი წარმადრება, რომელიც ჩემს
სულსა და გულს მხოლოდ ხელახლად, რაღაც უხდმდებარე
და ჩემთვის სრულიად შეუფერებელი სიმძიმით ავსებდა,
გამოასრულებდა იმაში, რომ მე ერთი მასწავლებლიდან
გადასმევიანეს მთავრად მასწავლებელში, სადაც ჯამაგირი
მეტრე მჭირდა, მაგრამ, სამაგიეროდ, იმითი ფუფავი დსა-
ჯილი, რომ მოწუფებები სრულიად არ შეეფერებოდენ
ჩემს შინაგან განწყობილებას.

შინსა და სიღარიბეში აღზრდილი-დაბადებულს მე
იმ თავიდანვე ჩემსავით ღარიბთა შვილებსი ადამრფ-
ლებსა დანაკარბს ცხოვრებამ. ჩემი წრის აღმართა ცხოვ-
რებას აქვს თავისებური ცეცხლი, რომელიც კი არ ასახო-
დობს აქვს, ამავედ უფრო სქელს და აწრობს მას.

და მეც, ასეთ ცეცხლში ნავლდებ-ნატრიალი ერთი
ასეთი შეგნებულნი მუქელიც გახლავი. იმავე დროს,
თეთრან ნაწირობ-ნაქვედი ახლა სხვების წრითობას, ქელას
და ბრამინდა ვუწყობდი ხელს. ცოტა უხვშ მასალათან
კი მჭირდა საჭმე, მაგრამ ეს უხეშო მასალა მაინც
ერთგვარი საყარბით, ერთგვარი ქალწულებრივი შინა-
განდა სრულყოფილი იყო ნაყოფითი და ყოველი მალეიანი
ხელის დარტყმაზე მისი გარეგანი ქერტლისა და მჭკარტ-
ლის ქვეშედა ლითონის კიაოთი მოხანათებდა და მთარ-
ლვედა საუკუნოებრივ სინანულს. ვე ჯანსაღი სიმე-
დგე, სიმეტრე და სწორი-უკვალი მძლავრა.

და მე გამოუთქმული საყვარელი მიყვარდა ეს
ჩემი შობილოური „კენჭები“, ეს ჩემი „ველური მითის
ქანობა“, რომელთაგანაც მე ბედმა მარჯულს დამეფიქვა
მეგობარი, ბასარი და წყარიალი ლითონი. „კეთილშობილს“
განგებ არ ვხმარებ ამ ე. ქვეტრტით, რადგან, ჩემს ვაგებთ,
ლითონი ყველა კეთილშობილია. ამ მხრე მძიმე იყო
ჩემი შობა, როგორც შვედლის, მაგრამ თანაც მალხეტე-

სა, როგორც მესაქრავის, რომელიც შეისმენს რომელიმე
საკრავზე იმავე ლითონის სიმთა ნახსა და სამავე წერი-
აღს.

და ან, უტყბიან მე მოგვბი მასწავლებელში, სა-
დაც „კრებნის ქელის“ ნაცვლად, უბრალო კვე უნდა
მიღებდა ან კიდევ უბრალო ცომის გუნდები უნდა მეგნა
და მემეგავლებინა.

ესენი იყენენ მდიდართა შვილები, ერთი პროფინ-
ციადელი, თითქმის პატრიარქალური ზნე-წესებულებით
და წეს-ადებით გავლენით ქალისა მეშინათა შვი-
ლები, გვიღობ-მოვიღობა თუ საშაქარალაძობების სხვა რამ
ნაწარბით ნაპატრები ხალხი.

— ჩემ შვილს, ყმაწულო, თვალები აქვს ერთობ
სათეთრ და ნამეტრანი წიგნში მჭერით არ შემეძროს! —
შემოიჭრა ერთ შუა გაკვეთილზე ერთი კალის უმარუ-
ლითა, გუნდა-ღობუსტკის მართითა და „სტოფიანი ფე-
რით“ შეთიბნილი, ტანზე ოფთის ფთობით შეტყუალე-
ბული, ზოლო ყურებსა, თითებსა და სამანჯურებსე
ყვიველ ლითონის მორგებით დამძიმებული ქალბა-
ტრირ გვარად ჩიტი — ჩხარათვი-ცხვირის-წვერ-ნისკარ-
ტაშვილის მუქელად და მომახალა ამ თავისი მოულოდენე-
ლი და ამღუნადვე შეუფერებელი ვიხტობთ გაოგნებულს.

— რომელიცა, ქალბატონო, თქვენი შვილი? თავს
ზინად შევევითზე მე და ვერანაშიდ თუ მისი სახიდან
„სტოფიანი ფერს“ ანარეკლი როგორ გადმოიღობდა და
როგორ იღებობდა ცხლად ჩემ საკუთარი სახეზე.

მან თავის მარჯვნიდან მარცხენა მხარეზე გადაღე-
ბით მიმოიხილა ერთ „ღობობაზე“, რომელსაც მთელი ერ-
თი თვის ჩემი იქ ყოფნის განმავლობაში ერთი ადამა-
ნის მომღმას დამახასიათებელი ხმაც კი არ გამოუღობა.

მე მორჩილებით თავი დავუჭარი და ქალბატონმა
ჩიტე-ჩხარათვი-ცხვირის-წვერ-ნისკარტაშვილმაც არ დაა-
ყვანა კარების თავის ზურგს უკან შეხმეურება.

— ჩემ შვილს, უჩიტულო, თავი ექვს დიდი და დიდ
ხანს სკაზე შედგომით არ მომიჩანეს. შემოიწონდა ერთ-
მა გვილის თვალზე-გამოკეთებულ ასანქმას დღდაცემს და
მიმოიხილა ერთ „თავ-ბუჯზე“, რომელიც მინდფრის სოკო-
სავით ეყუდა თავისთვის სასწავლო ოთახში და სიკუცხ-
ლის ნიშნებს მაინცა და მაინც არასაღეს არ იძლეოდა.

— ეს ბიქი ალბათ, მამას ჰკავს, ვაგიფიქრე მე გუ-
ლში და გვილის თვალმა დღდაცემს მორჩილად გავუ-
ნანებ წინ დიდი ჰროლა თვალბი, თითქმის უშწირი ჩიტი
ძირს დავარდნილ ბარტყად მიბრდიდა ჩემი თავი მის
ქელსა და იქამსა.

— ტუქა, სადა ხარ შვილო?! — ამ კითხვით ჰპირდა
შემოიჭრა ასეთისავე უხეზრულ დროს ერთხელ სჯულამ
ერთი გაჭინოლი მიკეტული და ღია კარებში ისე შეჩერ-
და, თითქმის ორბოც ვერობიანი ესენი შემოაყუდეს შიგ,
რომელიც კარების სიფრთხილში უხეზრულ ვაგებარა.

— ამას, ბოშო, ცხვირში რაღაც სისუსტე აქვს
დაწმეხებული და გამოფრთხილებიბარ, რამე არ მოხ-
დეს და არ გაიბინთონილი კიდევ უფროს! — დასაფი-
ნებლად დაყვებულს მაკარის ბუტყულები დამითავა დარბ-
გება ერთი აქმაწვილის შესახებ, რომლისთვისაც თითქმის
ყოველს გაკვეთილზე ათი-თოხმბეტრე შენიშვნის მიცემა
მაინც მიწყდა შესხაბდ ცხვირიდან უხეზრულ ჩამომდინარე
ციცხლის გამოსუფთავებებსა.

ამ ორბოც ფთობიანი კასლისაფრის მე ვეღვარათის თქმა
ველარი მოვასწარი, რადგან სწორად ამ დროს მისი საყარ-
ვას ყინვანი ზამთარში სახლის ვერლეს სახურავის
კიდთან ძირს ჩამოშვებულ ყინლის სტალაკტიკით
ჩამოეკიდა ცხვირზე თითიერიო სიბიხე, რომელიც უტყბი
ისე ვაგებარა, თითქმის შუშუბის სასმელ ჭარხანაში ლი-
თონის მლით გამდნარი სიხეე აუსრუტავს და უნდა მისი
ქურტლად ჩამოსხმობა.

ამ გულის სიღრმეზე შემაერთოლებელ პაუზაში მამა კარბიდან რის ვი-ფაგლახით გამოქცევა, შვილს ბატის ბაჯბაჯით მიუხილოვდა, ჯიბიდან გაჭიბილი ბაღდადის ცხვირასხოცი ჯიბის ბრუნვებით ძლიერ ამოათრია და შვილს ცხვირზე ისე ტლანქად მიუსვ-მოუსვა, რომ ფიჭო ყმაწვილის ცხვირის ხისუსტის შესახებ, თუ ჯერ საღმე ამ წუთამდის ვიღვე არსებობდა, ამა შემდეგ იგი ყოველგვან უნდა გამოქალიყო, როგორც შა-როშანდელი ისე.

- ჩემს ბიჭიკოს ყელი სტყევა...
- ჩემსას—ფეხი...
- ჩემსას—ხელი...

მოდიოდენ და მოდიოდენ: ჭუნქურები მანდილოსნები, ჩარგელებული გაჭიბილი ბიჭიბნები, წეღ ხანჯლიანი თავალები თუ სხვა ასეთი ჯურის ხალხი. ერთი სიტყვით, დღე არ გავიდოდა, ისე, რომ ორისამი ნახევრად-საუყარი, ნახევრად ყრუ, ორმეისამედით-მუნჯი, თუ ამდენივე, ამაზე ცოტა ნაკლებ-ნამეტარი ბრბო, ბეცი, ჩილუნჯი თუ ენბარგენილი არ აღმოშინა ჩემს სკოლაში.

ნამდვილი კი... ყველაფრიდან სჩანდა, რომ ყმაწვილები კარგად სჭამდენ, კარგად სვამდენ და ტანთ ჩაც-მულობითაც ბევრად სჯობნიდენ თავიანთ მასწავლე-ბელს. მარტო სკოლაში მოტანილ საუბუნზე რამდენჯერ ამკაწვაწვებია კბილები, რომელიაღ მე ვანგებ უჭერილი და ასეთ შეთხზვევაში და ბევრ ჩემ მოწაფესავით თითქმის ანაბოცენტრანი სიმუნჯით განზრახ ვისწულებდი თავს.

— ეჰ, რამდენი ათეული ნიჭიერი გლეხის შვილი ფარიდენ მობრთხამდა ფეხებს, და სასიცოცხლო ფე-

ვებსაც ღრმად გასდგამდენ თითოეული ამ „დიდოლა-მის“, „თავ-ბუას“ თუ „ცინგლიანის“ ჩახუნჯა! ჩახუნჯა! — გამიფიქრებია მე ბევრჯერ და ბრუნზე-მარტოჯერ, ჩემი თავისა, რომ ცხოვრებას ჩემთვის განსაკუთრებულ სი-ძულვლით სახარელმა მაშინდელმა წესებმა ასეთი სოკოვების უნებური შეზღუდვა მომისაჯა მე უიმისოდაც მძიმე ხვედრით.

სასწავლო წლის ბოლომდე სული კბილით მივიტანე. და თუმცა ჩემი ხელობა გულთთ მიყვარდა, თუმცა, რომ ეს უტვინო და ხეპრე მშობლები არა, ამ გამოუსადე-გარა მასალაზეც სარგებლობიანად გასჭირდა ჩემი და ცდი-ლი ხერხი თუ სპარიალი, მე მაინც წლის ბოლოს ყველა იმ მასწავლებლად დარჩინაზე უარის ქალადი წაბეჭდვლად, ვისაც ჯერ იყო.

— რატომ, ბ. კალისტრატე, რა მიზეზია?!
 შეშფოთებით მიკითხებოდა სასკოლო კომიტეტის თავმჯდომარე და მწუხარებით დასძინდა:
 — როცა უკვე სკოლას ერთგვარი წარმოებტა ემჩ-ნევა თქვენს ხელში, როცა ჩვენც გული თითქმის და-მშვიდებულად ვვჭინდა....

აქ სწყდებოდა მისი სიტყვა და იწყებოდა ჩემი გა-მაგარი, ბინის თუ სხვა და ხვა დარგთა ფერო-ში კინულებზე ჩამოშვების მოსურნე დირიგაბლის გაწე-ლებული თარევი.

მაგრამ ყოველი ცდა ამაო იყო. და მეც მეორე დღეს ჩემი კიდევ იმ დარჩენის საკითხში, ყინულზე კიდევ უფრო ცოვი და მიუკარებელი, მოგჭოლი მატარებლით უკანვე ისევ ჩემი „ენებისა“, ჩემი საყვარელი „ველუ-რი მითის ქანებისაც“...

ონსიმე,

მ. გოგოკის შეხვედრა სადგურზე

— ბავშვიმ — ვანი, არ ბავშვიმ უი..

თანამედროვე „მეშინავის“ განმარტება გორკის მიერ ანუ
ბსპერსე თუ ჯადაპირსე

— უჰ, როგორ „დაბწნილ“ მეშინავივით შეუწყვიათ ხმა!..

მ ფ ლ ა ნ ბ ვ ე ლ ი

(პაროდია — შარქი)
(სტენა—ციხის წინ).

ზორა. თენდება დღია, დაჭერის ხაზები,
კამოუკეტეს ციხეს კარები; ;
ციხე, გიკეთდეს მომგონებელი, —
შენ ხარ ქურდების დამოთავებელი!
ქმარი: მზე ამოდის და ჩადის—
ჩემ საკანში კი ბნელა;
დღე-ღამე დარაჯი დადის
ჩემს ირგვლივ ნელა-ნელა...
დარაჯი: დელო ისპორტიტ გულკაცია, —
მბენიანატ სლუჩია...
ქმარი: თავო ჩემო, ბელი არ გიყვრია, —
თხ, ქურდობავ, ეწნის არ გივადრია.
მითხრეს: ციხე ყველა ქურდის მტერია,—
ჩემი თავი თოხკედელს უყვრია...
დარაჯი: ამაზეა ნათქვამი მელიას ისტორია,—
და რასაც ეხლა ვიმღერო, იცოდეთ რომ სწორია,
„ბენდი ლისიცა პლაკალა:
ნე პრიშლა კამე სონია,
ლიშ კურიატნიკ ნაშოლა,
პატკაპად ეყო ღინია...
გუსი, უტკი და კურცია,—
ცემე ზადელ ზუბი ოსტრია;
ნო ტამ საბაკე ესტრეტლა—
ატარავლ ონ მზე ხეოსტია...
ქმარი: მეგელსა თურმე მგლობა უქეს, —

ტურამ მზახე დააქცია;
ათ წელს მე ექ როგორ გაეძლო,—
უნდა მივეცე კასაცია...
დარაჯი: აბა, მამ, რა გეფონა,—
სალაროს რომ აღბედი,
ფულემს იტაცებდი, და
კაზინოში აგებდი?!.
ცოლი: ნე სპრასილა, გავარილა,—
ვახნილა, ნე პალაქილა!..
ქმარი: ვინ არა იცის, რომ აქ
ჯდობა მჭარია,
დღეს ვაფლანგეთი არავის გაუბარია, —
ცოლი: ჩემო ქმარო, მანდ ოდ
ზიხარ,
შენი ზრალი რა დიდია?
მიასლები, გვედრები,—
გულზე ცეხილი მიკილია...
მეხეზიბოდათ მტეტეს ესჯი,
კაზინოში ფული ყლაბუტ,
ათი წელი ციხე მსჯიანი! (პაუზა).
ცოლი: ვარაულ... სკავი, სონდემ,
მოი მუე ტამ კაკოი დნია?..
დარაჯი: ჩეფო სპრასილ, ნებო რაენე
მუეა სპრასიტ კაკოი რიად?
ცოლი: სამნოი ელ ონ დესდი იმელ,
სტაბოიეკე კაკოი დნია?
დარაჯი: ტი სამ ზნაშ, რომ
მეტეს წყებებს ვისოკია;
ტამ სიდიტ ტებერ შუე—
შეია მუე სკურქენია...
ცოლი: სამნოი ბილ ონ, დენეგ
ტრატელ,—

სტაბოი ოხ, კაკოი დნია?
დარაჯი: ნა რასილატუ მხოლო
სიდიტ ონ ტამ სეგოდნია...
ცოლი: ვარაულ... სკავი,მოი
დემუკა,
მოი მუე ტამ კაკოი დნია?..
დარაჯი: ზამოეკ ემუ რუკი ჩემეტ,
რემოტკა ლომ პრიხოლანია...
ცოლი: ატკრიოტი ემუ დვერი —
ილი სკავა ჩტო სნიმია?..
დარაჯი: ეფო ნეტო ნე უვიდემტ
ლემ ნა დესტე პრისლანია...
კუეშინ, ჩტობი ნესტი ვოლუ,—
ესეგდა ემუ ნესლუჩია...
კავდა ნიხულ სლამიაცა,—
იშნი სეზე მუე ლუჩია!..
ცოლი (ქმარს): ქმარო ჩემო, ნე
პუსკავეტ,
ზდეს ვარაულ დერეიტ თოფი,
შენი მზერა შორით გულს მწყავს,
და მედება, როგორც ცოლი...
დარაჯი (ცალკე): ანა სტროიტ
ზდეს მზე ვაბსკი, —
ო, აბასნა ვია ლასკი.
ქმარი: ცოლო ჩემო მიშველემი,—
ხერბი რამ მოიგონეო:..
მე თუ ხშირად მატყუებდი,—
ენლაც რამე იღონეო...
ცოლი: ვეცდები რაშეს ექ მერ,—
ჩებებ ვაკეწყო საქმეო...
დარაჯი: ეტა ვენშინა სატანა
(ზურგს შეაქცევს).
ცოლი: არბალმის მეტრს ატანა...
(ტხვევა).
ქმარი: ცოლო ჩემო, რაცა
გთხოვოს, —
მიეც, გვედრები მყო;
იქნება ხნა რამე მომცეს,—
მომიხიბლე როგორმეო...
ცოლი: ვარაულ... მოი სერდემ
ბესი,—
აბმატემ ტებე ნა უსი!..
დარაჯი: ასტავს!.. შენია ნე ზამანშ,
ნენ ელ ნუფრო ბუსი ვაში...
ცოლი: დემუკა!..
დარაჯი: ასტავს!..
ცოლი: გულს უშკა!..
დარაჯი: ცუდად ჩავივლის
იერუქმას!..
ზორა: ფრთხილად იყავ, დარაჯო,
მფლანგეულის დასჯას რაღა ჯობს?!.
ქმარი: ვიამე, ახლა რაღა ვქნა.
თუ რამე წამიხდა საქმეო...
ცოლი: შენ მანდ იჯექი, გენაცვა,
სხვა დემუკა ვაგახე აქ მერო...
ქმარი: ვენდემ, ცოლმაც მილაღატა,
წყუელოტე იყავ შენ, არტო,
ათ წელიწადს ამ ციხეში
როგორ ვაძლო ასე მარტო!..
ცოლი: ამაღამდელი დამეო,
ნუ გათენდები მალო... (გარბის).
დარაჯი: მტეტის ციხე მძალდა,
დღე - დამ შენ გენაცვალო...
ზორა: მტეტისნა ციხეო,
სურვილითა განხეო;
გამფლანგელი მანდ არის,—
კარვად შეგენახეთო...
ბარანან.

მუხჯი რადიო

გორკი და მ. ჯავახიშვილი

(ქუთ. მაზრა, ს. ამაღლება)

ამაღლებების რადიო,
რად ხარ დადუმებული,
შენი ხმა გამავიწყდ
გამიხარე მე გული

მქვით თვე შეგისრულდა,
შეაფში ხარ დამწყვდეული,
იქნებ გზია; გწყურია,
ან ფეხს გიშლის წყეული?

პირველ ანძის ამგებდა,
ტუნციები მოვიდა,
მთელი დღე იმუშავეს,
მაგრამ რა გამოვიდა?
ერთი ანძა ავიგეს
და მეორე ძირს გდია,
ზედ „ანტენა“-ს მავთული,
საკოდავად ჰკიდია.

მისთვის მიშას ხალხი სთხოვს:
„მოიკიდე მადლიო,
სამკითხველს გამეგ ხარ,
და მოგვიწყვი რადიო!“

თორემ მსგავსი რადიო,
დღეს ხალხისათვის ფუქია; :
შას ხმის მოსმენა უნდა,
ეს რადიო მუხჯია!..

შაშინარი.

—პირველი ჩემი თხზულებები: „ჩანჩურა“ და... მე გორკის გავლენით დავხსწერე, ხოლო შემდეგ კი „სამწყუ-საროდ“ ჩემი საკუთარი გზა ვნახე.

ქნელი მღვთაპაროღის გაღალახვა

(რუსულიდან)

ერთ მშვენიერ დღეს დირექტორი, კონდრატე პირ-დაპირიქე დარწმუნდა იმაში, რომ მისი ქაზნის სელ-მძღვანელ აპარატში მთელი ასი პროცენტით ფეხი აქვს მოკიდებული ლეჟიაზას, პირში ლაქუტსა და მლიქმენ-ლობას.

მას მთელი თავისი არსებით შეჰხარდა ეს საწინელი ავადმყოფობა და დაიფრინა რა თავისი კაბინეტთან ყველა ლაქუტე, ლაქ-მაქი ხალხი დაიწყა იღინაშულ სი-სახალისი აღმოსაფხვრელი გეგმის შემუშავება.

— დაბალ თანამშრომელი აბა რა უნდა მოსთხოვო, ისინი მავალით თავისი უფროსი ამზანაგისაგან ღებუ-ლობენ. უნდა დავცხო ზევიდან. ავიღოთ მავალითისა-თვის კვიციშვილი. აბა, რა საქმეთა მმართველია ეს დოყ-დაპია? ხუთი წუთის გაძლება არც კი შეუძლია ისე, რომ ვინმე „ენა არ ამოუსვას“. მივაწვე იმის უკან ყველა თავის გაღალახვა, რომ ამის შემდეგ სხვებმა მაინც ის-წყალოთ ჰკუა...!

პირდაპირიქე აიღო ჰლოკონოტი და შეუდგა ქაზნ-ნის სამმართველოსადმი ბრძანების წერას:

„ამზანაგი კვიციშვილი მის მიერ შეკადებულ ლაქ“... დირექტორის ხელა უცებთ უკეთა და შეჩერდა. მის სახეზე სერიოზული გამომეტყველება ამკარია მწყუ-არება შესცვალა. მას ცხადით წარმოუდგა თვალწინ ტრეს-ტის გათვების წევრის, ლამაქაშვილის ამ აპხით შემე-

ფოთებული სახე.— ცვიციშვილი ზომ მისი რეკომენდა-ციით იქნა მიღებული სამსახურში...!

და პირდაპირიქეს თვალეზი გაუწვირდა:

— მებრალეზა კვიციშვილი! მართალია, ის ლაქ-მაქი კაცია, მაგრამ თავისი სამსახურის შეუდარებელი ამსრუ-ლებელიც იმევე დროს... გაუელვა უცბათ პირდაპირიქეს და დაწყებულ ბრძანების ქაღალდს მოკმუქუნის იქვე, კა-ლათში გაუტება.

— აი, ჩემი სამეუო ნაწილის გეგმე, თხუნულაქე კი იტუნელი კაცია. დღე და ღამ სულ იმავე ფიქრობს, თუ საპონ-მოუსმელად როგორ მართოს შეძრობა ყოყ-ლად დაუშვებელ ავიღოს. ზეაღე, რომ იმისი სხენე-ბაც კი არ იყვის იქ...!

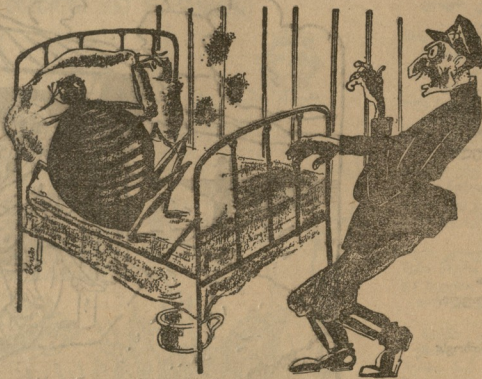
პირდაპირიქემ უკვე ამოუწო კალამი მელანში, რომ ხელი ისე გაუშეშდა, როგორც ჰჭონდა:

— მოითმინეთ, ძმებო და მეგობრებო! თხუნულაქე ზომ თვითონ სიმონ გამეცემლიძის ბართის თანახმად არის მიღებული... არა, რამდენათ გამოუმეღაყა მაინც ეს ოხერო გოგრა, რომ ეს ოხერი კი ვერ მოვისაზრე!... თხუნულაქე, მართალია, ლაქია, მაგრამ სამაგვიროთ კაი ახალგაზრ-დაა. ასეთებს დაფასება უნდა!...

დირექტორი უკვე შეუდგა სხვების ანგარიშს. მაგრამ ყოველი ახალი პიროვნების გახსენებზე ყურში უფრო

სახტად ღარჩენა

საბჭოთაო
საზოგადოებრივი

— ვაა, ეს ხად შემოუყვანივარ; აქ ზომ ადგილი უკვე დაკავებული ყოფილა..

მაგრათ და მაგრათ ურეკავდა რაღაც, თავისი სრული უსუსურობის შეგრებისა გაბო.

მცირე მფარველობათა მქონე ხალხისაგან უკვე გასუფთავდა ქაჩხანა. უკანასკნელი წმენდის დროს დარჩნენ ისეთნი, რომელთაც არა თუ ძლიერი მფარველები, არამედ პირდაპირ მთა ყვაჯარჯენები ჰქონდათ მხერგებში შეყენებული.

ამავე დროს კი ღირსეუმიანაშავი კვიციანი, საიდგანლაც უკვე შემომტყვარაოყო პირდაპირიბი კაზინტში, და ეხლა დირექტორის წინაშე თავლივით დნებოდა:

— ძვირფასო კონდრატე კონსტანტინესძვე, თქვენ ისეთი მოქანცულობის ფერი გამოქვთ სახეზე, რომ მე უკვე განკარგულმა გავციო თქვენთვის მანქანის მორთმევის შესახებ.. თქვენ უნდა გაუფრთხილდეთ თავს, თუნდაც ქარხნის ინტერესების გულსათვის!..

პირდაპირივე სიანხლოსაგან დაკუნტრულმა, სტაცა ხელი პირთველს და შეურდულივით გაეკრდა გარეთ.

შეკ კარებში ის შეეჩება ქარხნის მთავარ ინჟინერს და კორძინ ფეხზე უხეზდა დაადგა თავისი სპილოს ფეხი. დაშავებულმა საზარლად დაიკლანა დირექტორის ფეხებში და ახალადღვი დრეკით ძლიერს წამოიკანავა:

— მამატეო, კონდრატე კონსტანტინესძვე, ჩემი სიტლანქე მე, როგორც უხეში დათვი, ისე შემოვივარდით პირდაპირ ფეხებ ქვეშ..

გახვლებული პირდაპირივე ისარივით დამწვა კიბეზე, გადსკრია გზა და ლამობდა ეზოდან წავარდნას, რომ გასაველდთან არ შეჩერებულყო ერთის წამით, სანამ დარაჯი ტომვარს გაუღებდა.

პირდაპირიბის ტანის ხავეთი, კბილთა ჩენითა და კულის ქიციინით მიუახლოვდა ქარხნის ეზოს ძალი და დაუსწყო რაღაც გამოუთქმელი მონური გრძნობით ერთი

დაუსრულბელი აღერსი, ჩექმის უახის ტახსენა, ფერდებით ზედ მიკრობა და ტურნებით ლოკვა.

პირდაპირიბის მოთმინება დაეკარგა:

— ხელავე გაავდეთ ეს ლაქუცა არსება აქედან.. სუთ წუთში, რომ მაგის სახსენებელიც არ იყვის აქ!..

დარაჯს, როსაბას რისილაც თქმა უნდოდა მან თითქოს კიდევ გადასწყვიტა წნის შემოღება, მაგრამ ხმა-მაღლა ძლიერს ეს-და წარმოხსტევა:

— მესმის!..

პირდაპირიბეს უცბათ თითქოს რაღაც მოეშვა. მან თავი დამკაყოფილებულათ იგრძნო:

— ერთი ლაქით ნაკლები იქნება მანც. დასაწყისი უკვე არის!

ამ დროს დარაჯი, როსაბა, ერთგულების გრძნობით გაბასრული, უკვე დასდევდა საბარლო ჭოთას ოსაჩუროდ.

ძალს კი ვერაფერი გავგო. სეტყვასავით მის თავზე გაწვიმებულ ქვების ყოველ მოხვედრაზე მის ტანზე კუნთები რუხნივით ხტოდნენ, ცქმუტადენ და ძალიც ღრუნით და წყმუტუნით გარბოდა ეზოდან.

ის კი მანძილით განშორდა ქარხნის ეზოს. მაგრამ მალე ისევ მოუახლოვდა მას და უკვე ჩამოკეტულ ალაყადის კარებთან მომკვდა გულის გამწყალბებელ ყმვილს.

შიშვარში გამოჭრილი საკონტროლო სარკმელი გადაიწია და იქიდან გამოჩნდა როსაბას გაბურბტვნილთ თავი:

— ნუ სტეო, ყურშა მე შენ წაგიყვან მიორე ქარხანაში და იქ მოგაწყობ. იქ ჩემი სიძე მსახურობს, გესმის?!

საქართველოს მწერთა კავშირი

ჭათაში, რომ ჭათაშია, იმას, რომ დაკლულს დაგინახავენ თვალდებურ ცრემლები მოხატდებოდა. ვინ იცის, იქნებ კიდევაც ავტორბეჭდულიყავ, ჭათაში გემრიელი სორცის გემო რომ არ გამხსნენებოდა ამ დროს ასეთი ხსიათოსს კაცი სხვის სიკვდილს რაღა გავივლებ, აბა, გულში და მით უმეტეს ჩემი საკუთარი თავისას, რომელიც მუშეყოპის მაიაზიანზე ძვირად მიიღოს.

მიუხედავთ ამისა, მე მაინც მებრალბა ხალხი, რომელიც თავს იცავს ხოლმე.

ერთ მშვენიერ დღეს მე განვიზრახე ამ სოციალურ ბოროტების წინაღილ მიზნითა გამორკვევა. ავიღე ჩემი სამწერლო მიწყობილება, ვაუღდექე ქუჩებს. არ გამივლია ბევრი მანძილი, რომ ერთა სახლიდან კივილი შემომესმა. ოთახში შესვალთან იატაკზე ეხვედა ერთი ახალგაზრდა ვაჟი, რომლის ახლოვდ ვეღო გრძელ ტარბანი დანა.

— აბა ჩამომეტყულოთ—დავიხაზე მე და მიცვალებულისაგან წაევიწიე. ხალხს გამომძიებელი ვეგონე და მაშინვე გზა მომეცა.

— ვინ არის ეს ვაებატანი?—შევეკითხე ერთ ქალიშვილს, რომელიც თავზე ადგა ფერ-წასული.

— იგივე ბავანაშვილია, ბატონო, მიპასუხა მან.

— რამ მოკლა?

— დანამ მოკლა, ბატონო, დანამ დამლუბა, — მიპასუხა მან და ლოყებზე დასხვა ზელო.

— იმას კი არ გეკითხებთ, ვინ მოკლა - მე თქვე?

— თავისი ხელით მოიკლა, ბატონო, თავი.

— მიზეზი რა იყო?

— მიზეზი მე ვარ, ბატონო, მე მომკალით მე შესწროლით. მოითო ქალმა კივილი.

— ვინაიდან ქალი კივილს მოუწდა და მეცდარი კი არავფის მუშუნებოდა, ისეც სხვებს შევეკითხე და გამოგარკვე, რომ ამ ვაებატანს ყვარებია ეს ქალი, ქალს უარს უთქვამს, ვაჟი განზრახულებო და თავი დაუტოლავს.

— სულელი—ჩავილაპარაკე მე, მაგი მართლა დასაყვლით ყოფილა, რაღა მან თუ არავფი იცოდა მისსულიყო სტატუსტორ სამართიეფილში და ეტყუარს, რომ ერთ კაცს 4 ნახ. ქალი უწევს. ამის შემდეგ ვაჟივე, რომ ერთმა კაცმა თავი მოიკლა დღისით რეკოლგერთით.

— ალბათ, ისიც სასიკვდილო ყოფილა, თორემ რალა ამ შუადღეზე მოსურდა საყვდილი—ესთქვი მე და ნელი ნანბაჯით ვაგწიწე ნათებამ მისიპართით.

(სოლო გამქვქა, ვერ ავიცანე ეს დარდი და თავს ვიკლავ) —პატარა ქალადღზე, რომელიც ერთ მოკლულს უხსნის ხელში.

— აი მერე სულელი—ესთქვი მე. — შე ოჯახ დაქცეული, მე გამოვატანდი ჩემს საკუთარ ცოლს. თუ ასე გინდოდა ამ სიძვირის დროს ქალი, სულელი ყოფილხარ შევეუტურხე ერთიც და წაბოვედი. ქუჩაში ვიღაცას მიასწევინდენ, ხალხი ბლბამდე მოყვებიდა და მეც ვაყვევი.

— მერე რა მოუვიდა?—შევეკითხე მე.

— თავი მოიკლა საწყვალამა გუშინწინ — მითხრა ერთმა.

— სხვა ვერაფერი ნახა საქმე?—უთხარი მე—ჩაწვრილიყო შრომის ბირვანში, თუ უსაქმო იყო, და საქმეს გაიჩინდა.

— ბირვანში კი არა მშვენიერი სამსახური ქონდა მაგ უზედულს—ჩაილაპარაკა ერთმა მოხუცმა.

— აბა, რალ უნდაღდა?—გკითხე მე.

— ბელი არ წყალობდა საცოდავს, ბედი, ერთი წლის

განმავლობაში სამი ცოლი მოიყვანა და სამივე მოუკვდა. ვერ იტყნა კაცმა აზრინი დარღები და თავიც მოიკლა—ნაღლეზიანად დაამთავრა მოხუცმა.

— მეტი კვება თუ არ ქონდა, ვითომ ამდენ ნაწს როგორ ცოცხლობდა,—ესთქვი მე.—მეყვანა კიდევ თუ უტოლოთ სიცოცხლე იღარ შეეძლო. ღმერთს მაგისთვის ბედი მოუტოვა და მაგას ვერ მოუხმარია.

— არა, ამდენი სულელი რაღა ყავს ამ დღეროსს. ვფიქრობდი მე— ას მესამე თვითმკვლელობა ვნახე და ერთიც არ აღმოჩნდა ისეთი, რომელსაც მკვლელობის გამსამართლებელი რაიმე საბუთი ქონდეს. კაცოს ცოლი გაიტქა,—თავს იკლავს, მოუტუდა,—თავს იკლავს, არ წაყვა,—თავს იკლავს... ამ ოჯახქირებს ლა დარწინია ამ ცოლებში? მე დღე და ღამე იმის ვლოცულობა, იქნება რაგომოდ მოვიცილო მუთქი—და ესენი კი წინააღმდეგს შეყვანიან.

ამ ქუჩებში კარგა გზა გამეკლი და ერთი ქუჩაში მოსულყვი. არ გამივლია რამდენიმე ნახტივი, რომ რალც ხმაროი შემომესმა.

— ავიტყვ გზლა ჩამომხსნებნი!—დაიძხხა ვიღაცამ და რეკოლგერთი გავარდა. მოვიხდე და ერთ ეზოში დავინახე, თუ ერთი უშუახნის კაცი მოწაწის როგორ ვავორდა... რა მოუვიდა რატომ მოიკლა თავი?—შევეკითხე ერთ მოხუცს დედაკაცს რომელიც ვაშუშუბული იღვა.

— გამაწყრს. შევილა ვადგევიდა ეს ოჯახს - დისაქტევი: გინდა არ გინდა, უნდა მატხოვროვიო, სამყარო იყენებ „ხაქაში“, მაგრამ მისი მოკლუხა არ მოხერხდა.

— ვისი დედი ვინ უნდა მოეცილებომა?—შევეკითხე მე.

— ვინა და ცოლი, შეილა, ვერ მოიცილა ვერაზიო.

— უზედულთ—შევიძახე მე. აი, კაცი, რომელსაც ქურნდა საბუთი თავის იკვდილისათვის—ვთქვი მე და გამხიზარდა, რომ ერთი კაცი მაინც ვიპოვნე სამართიანად თვითმკვლელო.—მოდოდა გმირის ცხედარი მენახა და ამ მოხინთ ქალთა ჯგუფი გავარდნიე, რომელიც მოკვალემულის გარშემო შეგროვილიყვნენ.

— მომეკით წყალი, მომიტო—დაიძახა თვით მკვლელმა და თავი წაბოწა—მამკვლეთ მომხმარეთ—იძახდა, ის და დაქროლ მკლავს იზიზავდა.

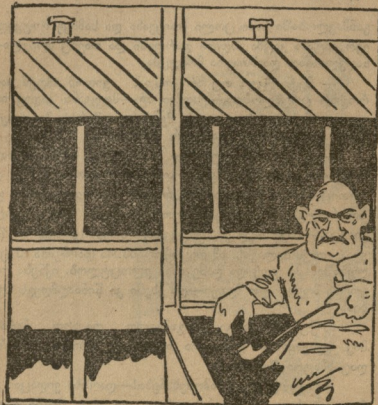
— რალდ გინდა, ძმით. მოხმარება, მოხმარება კი არა დღებზე თვალბთ, იქნება მალო მოკვდე, თორემ შენი ცოლი საავაროკით გასამეზავრებდა ფულს მოვთხოვნი—უთხარი მე დაპირლს. და აქეთ წაბოვედი. მეორე დღეს ვაგივე, რომ ის კაცი საექიმოდ წასულიყო საავადმყოფოში და ექიმებს ბგერ ფულსაც შებირებოდა, თუ მოაჩინდენდი..

— მოდი და ამის შემდეგ შენ გავარკვიე თვითმკვლელს ლოლიყა: ზოგი იმისათვის იკლავს თავს, რომ ცოლად არ მოყვება, ზოგი ხოლო იმისათვის, რომ წაყვა და არ შორებდა, მარა არც უტღისს. მე კი, უნდა ვამოგიტყდეთ, ვერც ერთ ამითგანს ვერ მიგებაძე. მე ვერ ვუღალატებ ჩემს ვფიზოს და თავს წინ წინ ვერ მოვიდგავ. ცოტას კიდევ დავუდილი, იქნება თვითონ ასურვის გასერნება თავის საკუთარ წინაპრებსაკენ. ამ შემთხვევაში ჩემი საკუთარი წინაპრების მისამართსაც არ დავიშურებ მისთვის...

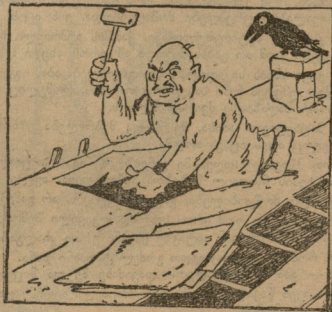
და რომ ეს იმედი მაინც არ მასულდგმულმდებს, თვითმკვლელობას მე სხვები დამამწრებდენ?!

პ. ოზოლი.

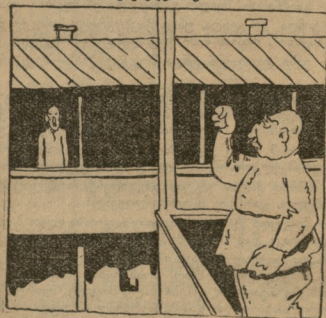
რაც მოგივა ღავითაო, ყველა უნეი თავითაო!

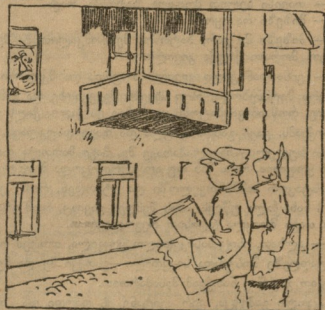
ყოველის შემდეგ იყო სახლის პატრონი გეო. უთქვამს: ჩემს სახლში, რაც მსურს მას მოვიქმედებ გეო.

სახურავს დაშლილს, დასწილს შეამწინვეს კომისია... გეო ღდას ისე, თითქოს იქ ანად ჩაუსვიათ.

მგარამ ითმენდა მღმერთი ყველაფერს, როგორც კრავი. მაშინ მთა უნებოთ გეომ დაშალა სახურავი.

ყვედა გეოა(ც) სახლში ერთი საბჭოთა მღმერთი; მას გინებ - ლანდღვით გეომ ვამოუტეკა ყური,

სიწმინდის ახსნა

(ქ. ზესტაფონისათვის)

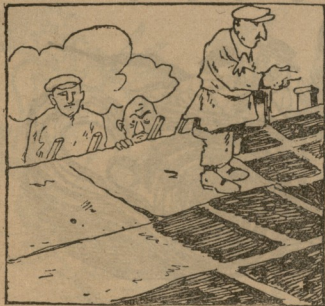
ლენინა ნახო სიწმინდის, ეს ნიშნავს ქ. ზესტაფონის ელსადგურის საწყობის გაბგეს, რომელმაც ისეთ გააძვირა ღვინო, რომ ბოთლი შილ-აბაზზე მეტი ღირს.

საშაქარლამო ნახო სიწმინდის, — ეს ნიშნავს ზესტაფონის კინო-თეატრ „ეთერს“, რომელიც ისეთა დაქაქებულ-ლი, რავარც მალრამე ღვინოს ძველი ზურჯინი და ხალხის მისატყუებლად გახსნეს საშაქარლამო, იქნებ ვინმე ერთი აბაზი გაიმეტოს და ბილეთი შეიძინოს.

გეძინებოღეს სიწმინდის, — ეს ნიშნავს სანტარულ კომისიას, რომელიც აშკარად „ძილ-ღვინოა“ იმყოფება, მგარამ ერთი დღეაფხურებით, ალბათ, გამოიღვიძებს.

აედამყოფი ნახო სიწმინდის — ეს ნიშნავს იმას, რომ ავად გახდები, თუ კავშირის წვერი ხარ, მგარამ მაქავ-რონი ექიმის ორდერს გამოვიწერო, მგარამ ექიმს ვერ ნახავ, რადგან ყველა ემალება ასეთ ორდერს. თუ ვინიცააბა, დაიჭირე რომელიმე ექიმი, წამოსასვლელათ უცე-ველად ეტლს მოვათხოვე. ორივე შემთხვევაში სიწმინდის წახველს სიკვდილი არ ასცდება.

ყვიროდეს ვინმე სიწმინდის, — ეს ნიშნავს ენოს მო-ლარე არტება გაჩეილამს, რომელიც ისეთ ყვირის ეპოში, რომ გავგონებათ ორიტელმავალი ყვირის დეპოილა. ჭილღვავი.

გადის დღე. ხარობს გეო.
თავი გონია ცახე.
უცურად კომისია
გამოჩნდა იმ ქუჩაზე.

გეოს სიტყვები „სულ“-ში
არც გაიკარუს აბლო...
ჩაქინდრა თავი გეომ.
— „მშვიდობით ჩემო სახლო“-!!!
სინტო.

უ ბ ე ლ უ რ ი უ ე მ თ ხ ვ ე ვ ა

(ნეოკლასიკური პოეზია)

„სივეარულს რა შეუძლია
იმას „მშია“ რას მიზედება,
იანვარში „უაჟარს“ მოგცემს
შეა იელსში გაყინდება“.

ლონ-ქიხოტი.

არვის ეგონოს ესე ამბავი ბოლდა ტერისა
(ან და ზომიანხული ვინმე კრეტინისა),
ეს არის რეალური ფაქტი,
ჩემ მიერ ნახული რამოდენიმე აქტი.
რომანი პროზაზე,
რომელსაც არ ვიყიდი ღერ პაპიროსათ.
(რადგან პაპიროსი გაცილებული მეტს ფასობს ამასთან,
ვიღრე „რომანიტიკა“, რომელიმე ლაბათთან)
და მასთან,
საგანიც თავისთავით გამოუყენოა ყოველი...
(მე ამ შემთხვევაში ვინმეტიმაც ვერ დამაპყაოვილა!)
ყანტი იტყოდა: „საგანი რეალტეფია“,
თუმცა მარტივია!
როგენ ფენომენი არის ყოველი!
თუ ქერივი დარჩა გაუთხოველი,
საკმარისია ქერივის სხენება,
რომ ავიტანოს „ციფბ-ცხელებამ“.
ცოლი რომ მიცვალბეულ ქმარს დამარხავსო,
ოგი იმ დიღან „დაურწყებამდე“ ინახავს „მარხვასო“!
(ასე იტყოდა სოლომონ ბრძენი),
ეს ქეშმარიტება კი მე დღეს ვიგრძენი!
(იი, სად ყოფილა ძაღლის თავი თურმე დამარხული..),
ყველაზე შმაგაია ქერივი „მარხული“!...
(მით უმეტეს, როცა დიდი აქვს ქერივობის „სტაქი“!
უხლავე ცეცხლი დავიგლის ტანში,

როცა მას, თანახმად მეშინაურ ტრადიციისა, ხელზე
ემთხვევით)
(თქვენი შეგიძლიათ ისარგებლოთ ასეთი შემთხვევით),
თუნდაც ის იყოს მახინჯი,
სადგურ მახინჯაურიდან...
ან და გავდეს... პოსტი... პროსტიტუტკას
და და გავდეს... პროსტი... პროსტიტუტკას.
და ავიშლის ტანში ზაფრებს!...
და, დებიუტანთ, პოეტოვით ავაფრენს...
როგორც ჩემბერლენი, ვერ დიმიშვილებ ნერვებს,
და დაიწყებ სვიზიტო „მანევიტებს“!...
(მე ამაში დამარწყმუნა პრაქტიკამ),
დღეს კი, ამხანაგებო! ასეთია ჩემი ტაქტიკა:
გაფრთხილებთ ყველას
მოერიდეთ, როგორც მტრებს,
ისე „საპატარძლოთ გამოწყობილ დედაბრებს“!..

I.

ჩემი რომანის თურვი პირველი,
საოცარი და გასაკვირველი,
იწყება ასე:
მივიდვარ გზაზე...
(სამკითხველო! დიდი ბოდიში, შენთან,
აგერ „მშეს გადავებდე“ და აბლავე გახსლები..).
(პრადალენიე სლედუტი).
ლონ-ქიხოტი.

ქ მ ჯ რ ი ს ბ ზ ა ზ

საქართველო
საბჭოთაო

ქალაქიდან საგზოთა ავტომობილის

ვანდე ზარანდია

პრილის პრილა დღეებია. ახლოდებმა მორწმუნულესწავლი „ქრისტეს აღდგომა“. ტარდება ანტირელიგიური პროპაგანდა. რაიკომის გაერთიანებულ უჯრედის კრებაზე მომხსენებელმა ასე დაასრულა თავი-სი საბოლოო სიტყვა:

— ამხანაგებო, რელიგია ჩვენში ჯერ-ჯერობით არ არის აღმოფხვრილი. საქართველოს ვლენტური ქვეყანაა და რელიგიას ვიცავ აქვს გასავალი. უნდა ჩატარდეს ანტირელიგიური კამპანია... რომ ძირშივე მოისპოს ეს ძველთა ძველი ჩვეულება... ამასი მთავარი და გადამწყვეტი როლი მიუღწვის ქომკვლეობა. ანტიკომკვლეობა უნდა გამოეყოს კომისია, რომელიც პროპაგანდისტებს დაგზავნის სოფლად რელიგიასთან საბრძოლველად. ამხანაგებო გასოფლეთ თქვენი მოვალეობა. იკოდეთ, რომ ცრუმორწმუნეობა უმთავრესი მტერია რელიგიისთვის... — გაისმა ტანი. აოჩქოლდნენ. ორჩვენი კომი-ოხ... ანდუ ზარანდიაც ჩავარდა ანტირელიგიური პროპაგანდასტოა წრეში. მას პოუწია წასვლა სოფელ მუხრანში. მან სიამოვნებით იკისრა ეს დავალება. ჩავიდა სოფელში და ისრა სდგას სოფელ ჭებურთის აომსკომის ითანზე და დროგაპირებით ხელიდან ხელში გავანტირებულ პორტრეტს ატრიალებს ზან ჰაპიროსის მოწვევის ორს ვკლავებს ქვეშ ამოიჩრის მას და საღის სერიოზულობით ამძიპბ... კრებაზე მოწვეული გლეხები ფეხის ცურებით შედგანრი ითლიან (იბრებს და ბიწვის ქუდი-შიდა მოწვევებით სილამს აძლევენ ეკიპოპირულით მოკა-ზმულ სტუმარს. დაბრბი გაივსო ჩოჩქოლით. — ამხანაგებო, შიპაკურა ყურადღება აღმსკომის თავმჯდომარებ — კრებაზე გახსნილად ვაცხადებ. მოხსენებას ანტირელიგიის შესახებ გააკეთებს ცენტრიდან ჩამოსული პროპაგანდისტი. გთხოვთ სმენას.

ვანდე ზარანდია პორტრეტული და ქალღლები გიღმო-აღავა. სრულდ დაეცა. ჩახსველა. გაისტტეკი გაისწორია. თმაზე ხელი გადაისცვა და დაიწყო:

— ამხანაგებო, ჩვენ ვცხოვრობთ პრილეტარიატის დიქტატორის ხანაში... ე. ი. პრილეტარიატს ხელში უჭი-ჩავს ცხოვრებას; სადაცა და ბაქარებს წინ, სოციალიზმი-საკენ. უკან ჰა. უზიდება სოფლის ღარიბი გლეხობა. ჩვე-ნი სახელმწიფო ინდუსტრიალიზმის და კოლფურნეობის ზაზისზე შენდება ამგვარად სამრეწველო ცენტრები სა-ხელმწიფო აპარატის ხელშია. ის მონოპოლიას უყეტებს

ვაჭრობა მრეწველობის არც და თავისებურად ატრია-ლებს. სოფელში კი საქმე სულ სხვანაირადაა. აქ უმეტე-სი ნაწილი სიმდიდრისა კულაქების ხელშია. ამხანაგებო თქვენ, ალბათ, დამეთანხმებით მე, რომ კულაქები მო-სასამობა... გაისმა ჩოჩქოლი. — ძირშივე მოსასამობა, ვა-მზობ მე გადაწყვეტი. საგზოთა ავტომობილის დროს ისინი არცერიო არ უნდა გავიყვანოთ, რით შეგვიძლია ჩვენ ზრბოლა გაუწიოთ ამ კულაქებს? კონკურენციით. რაში გამოიხატება კონკურენცია? კოლფურნეობაში და კო-პერატიულ ამხანაგობაში. კოპერატივა მტკიცე საფუ-ძველთაგანია მომავალ სოციალიზმის? აქ მამაკაცებთან ერთად ხელი-ხელ ჩართულნი უნდა იყონ სოფლის დედა-კაცებიც.

— პრავა, პრავააა— გაისმა ქალების ხმა და რაისი ცემა.

— ამგვარად ამხანაგებო, — ვანდე აუწია ხაას— დღევანდელ დღეს თქვენებურად „აღდგომა“ ჰქვიან. ამ დღესასწაულს ჩვენ უნდა შევხვდეთ უარყოფითად. სწო-რედ ამისთვის ტარდება ანტირელიგიური კამპანია. უნ-და ვებრძოლოთ ცრუმორწმუნეობას, რომელიც ხელს უშლის ჩვენს საქმეს. ძირს რელიგია! გაუმარჯოს კომუ-ნიზმს! დამთავრა ვანდე მოხსენება და ტრიბუნდამ ჩამოვიდა. დაღვა კლხბში და ჰაპიროსი გაბოლა გლე-ხები აოჩქოლდნენ. — ამხანაგებო— დაიწყო თავმჯდომე-რემ— ვინაიდან მომხსენებელმა დამთავრა თავისი შე-სანიშნავი სიტყვა და თქვენც ეს მოისმინეთ გულდასმით, ამიტომ კრებას ვხურავ და გითხო... დაიშალათ.

შემდეგ ვანდეს მიღუბრუნდა. ვაბა საქმიანი საფე-რი. იკინეს. ვანდე პორტრეტს ატრიალებს ხელში და ცნობისმოყვარეობით უსმენს თავმჯდომარეს. გლეხები უჩხბმით სკლიან დაბრბანს.

— წავიდეთ — მიძირათა თავმჯდომარე ვანდეს. — პირველად მესმის აქ ასეთი დღავებულად და სე-აიოზული საუბარი, — მიშა?! — „კაპრიზობა“ თავმჯ-დომარის მუეღლე... ვანდეც იღიებოდა და მოკლე ჰა-სუსს აძლევდა გზა და გზა.

— დიხ, კარგი იყო. ვღებობაც კყოფილად დაი-შალა. ერთი შეკითხვა არ ყოფილა, ალბათ, ყველა დაც-მაყოფილად მოხსენებთ... — დაუშტა თავმჯდომარემ. — მე კიდე შევამოკლო ჩემი სიტყვა, რადგან არ შე-იძლება გლეხებს ასეთ მძიმე ნიით ელაპარაკა... — ჩამო-

სენა პროვინციდან

ტყუპულის მადაროს სახაილოში

ერთვა ვინდემ თავმჯდომარის ცოლის ხელი და გაუღიმა თვალეშში.

— თქვენ ხშირად უყვებდით კემენტარებს თქვენივე სიტყვებს, უფრო საუბრის გაუმჯობესება არ იყო საჭირო. ენახებოდა თავმჯდომარის ცოლი ნელად მიმავალ სტუმარს. თავმჯდომარე მოვიდოდა შუაში. მძუგრის სისტემის რეკლამური კანკაზე ურტყამდა. ვინდეს კი ამბავთ მივსებათ თავი და მაღალმა იღვრებოდა კისერს პირტყულისკენ.

— აბრაძანი! — კიბეზე ასვლის დროს მომადარე თავმჯდომარემ საყვარელი სტუმარი... — მე არ მყამს დღევანდელი დღესასწაული, მაგრამ ცოლის „კაპრიზებს“ რა ვაუწყებო? მოიბინძინა მან, როდესაც თვალის მოპკრა ოთახში გაშლილ სუფრას — მაშ, ჩემო ცოლო, რადგან ასეა საქმე, პატრვისკემა არ დაგვკლო. ამხანაგო, ვინდეს, თქვენი ამოირჩიეთ კარგი ალავი; მორიდება ნუ გეჭენებთ კომუნისტი კაცი ხარ ბოლოს და ბოლოს — აივარება თავმჯდომარე.

ცოლიც დატრიალდა ფარშეგანებით. ვინდემ მას გააკოლა თვალში და შემდეგ მასპინძელს გაუღიმა თავიანიანთ — „ნუ სწუხდებით, ამხანაგო მიზანს ნუ სწუხდებით! — გოგო ტრეხილი, ხელი დაგვაბანე! მოახსნა თავმჯდომარემ მთავრად ოთახში შემწევილ გოგოს... ტრეხიანამ სარკერთი მოარბენია წყალი და ტამბი. დაიბანეს ხელეზი და შემოუსხდეს სუფრას.

— ჩვენი სადღევრელო იყოს — მოუკაუნა მასპინძელმა ვინდეს ქუჩის თავისი ჭიჭა და გადამკრა.

დასახლისი მოუხეხნარდა ტრიალდება და სხვადასხვა საქმელებს აყრიდა სუფრას. შექვიფდნენ. ვინდეს უკბავს ლენის და შეუბრალებლად ატყაუებს წითელ კეპრებს.

— არ გეგონათ, ამხანაგო ვინდეს, თითქმის მე მე დღესასწაული შეამდეს. მაგრამ რა ვაუწყებოდა ცოლის „კაპრიზებს“! მოდიშობს შეხანაზოშებული თავმჯდომარე.

ამ სიტყვებით მან შეუბრალებლად ჩასცა დანა ევინებრთვლა შეჭირან პასკის და ნაჭერი ვინდეს მიავლიდა.

— თქვენი სადღევრელოა — თავისიანად მიმართა ვინდემ ოთახიდან დაბრუნებულ დასახლისს, რომელიც ფერ-უმარულით გათეთრებულ სახეს ღმილით მპარავდა.

— ეს ამ ოჯახის დასახლისის სადღევრელოა, დაიწყვა ვინდემ მესამე პირზე, სადღევრელო იმ ადამიანისა, რომელიც ქმნის ახალ ოჯახს სოციალისტურ ნიადგზე ილმოკენებულს, უსურვეთ მის დღევრელოს

ყოველგვარ სურვილებს გამართობა ეხებრებაში — დაამთავრა ვინდეს და გაუღიმა მიზანსა მასპინძელ მასპინძლის ცოლს.

— ოთო, მამა ივაციის გაუმარჯოს — მოიწყვა თავმჯდომარემ ოთახში დაუპატრეებლად შემოსული მღვდელი.

— სიტყუა და სიმიდლი ამ ოჯახსა შინა, ღამით მან ზეგრი ასური დღესასწაულით გაითიერნო

— მგეღობო, მამაო, დაბრძანდი!

მღვდელმა შეარჩია საპატრი არღვი და დაჯდა.

— მაშ, ეს გამარჯვება იყოს „ლ სტუმრის“ — ასწია სასმისი თავმჯდომარემ. ვინდეს თვალს არ აშოგოდა დიასახლისის, ფითი — მეორეს უღიმიან და მაგიდის ქვეშ ცეხებს ათამაშებენ. — ბატონებო დღეს ჩვენ ველესასწაულობთ ქრისტეს აღდგომას — დაიწყოს მასპინძელმა და წამოიღა — დიდ, დღეს ჩვენ ველესასწაულობთ „ალგო მას“. რაშია საქმე? ნუ თუ ქრისტე კაცი არ იყო! მას აფასებდა მასა. მღვდელიც ხომ საზოგადო კაცია, მას აფასებს ხალხი. — ამ სიტყვების გაგონებაზე მღვდელმა ორივე ხელი მოისვა წვირზე და (ქობისსოფარიებით თავმჯდომარეს გადახედა. — ჩვენ კომუნისტები ვართ! ღმერთი არ გეყამს! მთითაოლია მაგრამ ქრისტე რით არ უნდა ვიწყოთ? ის ხომ ადამიანი იყო და — იერ... სოციალისტი?!

— მაშ! — დაუმბატა მღვდელმა და ლუკმა გადაყლაპა.

— ჩვენ გაქვს ჩვენებური ტაქტიკა ყოველგვარ მოვლენისადმი. მე არ არის? — მიმართა მასპინძელმა გვერდით მოარჩიე ვინდეს. უქანანგელმა, თანხმობის ნიშნად თავი დაუკრა. — დღეს სადღევრელოა საჭირო იმდენად, რამდენად ის საშუალო ხელისუფლებას უჭერს მხარს. მაშ, თქვენი სადღევრელო იყოს, მამაო ივაცი! — დაასრულა მან და სადღევრელო სასმისი გამოსცალა.

— მათობით — ჩაიღვრუნა მღვდელმა.

— ამხანაგო — დაიწყო ვინდემ. ფეხზე წამოაღა. აბარბაცდა. იმიდლით მოსცა ქალის თვალეზიდან წყლიანი შხერა და ვანგებო:

— დაბრძანდი — სთხოვეს ირგვლი.

— მე ჩვეულება მაქვს ფეხზე უღობით ვილაპარაკო, გთხოვთ სმენას. ვასწორდა. სიამაყეს დაბერა.

— მე აქ ჩამოსული ვარ რომ ანტირელიგიური კომპანია ჩავატარო. იჭინიეთ მხედველობაში ისიც, რომ მე ვაღმთავრებოდი ვარ ცენტრიდან, ცენტრა კი ახლა ჩვენ გან მალაიან შორსა. მე დავაღვივებდი მჭირნი მჭირარებინა მთელი რაგი ანტირელიგიური კამპანები, რომლის მნიშვნელობაც თქვენი, მეზინი, დღეს მოსმინეთ ჩემს მოხსენებაში. გარდა ამისა, მე უნდა მოგახსენოთ, რომ ანტირელიგიური კომპანიის ჩატარება დიდი მოკლედია საბჭოთა ხელისუფლების გაძარცვებისათვის. ამბობს ენადლ და ბარბაცებს. თან თვალეზისც არ აცილებს მიხანში ამოღებულ მასპინძლის ცოლს. — პროლეტარატის დიქტატურა ერთად ერთი გზაა მთლიანი რევოლუციის გამარჯვებისათვის. ორიგნატაცია ატებელი გაქვს ინდუსტრიალისსაცა. ელქტროფიკაცია და ანაბოლავიცისტენ. სოფელში კი კოლმეურნებობა და კოოპერაციის გამარჯვებისკენ. ამიტომ მე მოგიბოძო, რომ ამ კოოპერაციის ობრბოტს ჩვენათ სოფლის საძლეველობაც, ან მოლარეო, ან გამყიდველთა და სხვა. მღვდელმა სპირითი არიან ჩვენთვის იმდენად, რამდენად ეს მანათ თავმჯდომარემც აღნიშნა, ისინი ჩვენთვის ლოცულობენ. მაშ, გაუმარჯოს მღვდელ ივაციის თავის მიზნებში!

— მრავალე ეამერა... წამოიწყა მასპინძელმა და მან მთელი სურფა გებმართა. მათვე აყვა ვინდეს თავისი ბარბრინით და თან ჩანგალს ატრიალებდა ხელში კამერტრინით.

— ეხლა ამხანაგებო, უსურვეთ გამარჯვება საწყალ ტრეხიას. უსურვეთ მის ბოლომდე არ მოეწალოს

რადიო-ჭორი სოფლად

საქმიანური (გურია)

ტარტაროში, მსურს ვეგანო დაწვრილებით ჩვენი სერო, მსურს ვაიგო, როგორ ხდება იქ ავ-კარგი ყველაფერი... მშენებლობის მოყვარული, კულტურული ხალხით სასურ, მაგრამ ნაკლი რომ არ ქონდეს, ასეთად ვერ შევიფასებ... „ბანკში“ ნახავთ თავ-რედ *
ლუკას.

ვაასლა ჩვენში ხილი, კარიერის ძიებაში არის დიდათ გამოცდილი! იქვე ვნახავთ თეატრის სახლს, ვადაქიმულ ლილს და ფართეს, ხელმძღვანელობა აკლია... (აყვედური ონიანტესს...) საეჭიო პუნქტს ნუ ეძებ, რომ ატკივლით თუნდ მუცელიც; მარიამი არ წაყვევიათ, თეარ მოგვართ ლეშა ცხენი შრომის სკოლის მეზონინი მოგვავიწებს მტრედის ბინას, „რატომ ჩაჩიოს არ ჩადამენ და ჩაჩიოში კიდევ—მინას?“ თემის საბჭოს მუშაობა მიიღს ნელა, კუს ნაბიჯით, მისი ნაკლი ვერცის უთქვამს. თავმჯდომარის რისხვა შიშით. ესლა ამით დავამთავროთ, რომ შევხებით შემდეგ სხვებსა, წერილებს მიმოფანტვით კულტურულ თემს ჩირქს რომ სტებსა... „მოსკიტი“.

*) გაფრთხილება ყველას: თავ-რედ *— აღ არ წაიკითხოთ, შემოკლებულ თავმჯდომარეს ნიშნავს!
ავტორი

თავის ერთგული სამსახური თავისი ბატონისთვის. და-ლიეთ!— დასცალა ყანწი თამბლამ.
— ნე სტიოტ მივა— უსაყვედურა ცოლმა.
— ზარემ მაღამ!— იძრო ბარიტონი ვანდემ. — ლენი-თი აბობდა, რომ „კაქადია კუხარკა დოღონა პრაციტ გოსტდარსტეომ“-ი. მეც ვუსურვებ, რომ მას გულკეთი-ლი სამსახური არ მოეშალოს თქვენთვის — დაასრულა ვანდემ ენის ბორძიკით და ყანწი დასცალა.
— მაღლობთ— წამოღვა თავმჯდომარე და სტუ-მარს არხენად გადაეხვია. ვანდემ თავის მხრივ მღვდელს გადაეხვია. შემდეგ მიუბრუნდა მასპინძლის ცოცხს რო-მელსაც, სიმბურვალისგან სახე ატყერკოდა. ვანდემ სცა-და ხელი მოეკიდა დიასახლისისთვის, მაგრამ. თამბლამ სტუმრის ასეთი ყოფა-ქცევა არ ეკაშნიკა და მოუწო-და მას წესიერებისაკენ:
— გობოვთ, ყველამ თავ-თავიანთი ადგილი დაიკა-ვით— ბრძანა მან. ვანდემ დარიგება არ ესმოდა. ის დია-სახლის თავზე დაზარბალებდა და ხელებს უფათურებდა მკლავებზე. აწიო თავი. სუფრა გამრავლებულათ მოერ-ვენა. ესლა მას ფებრზე ჰკიდია მღვდელიც, მასპინძე-ლიც, პარტიციკემაც და სინდისიც. დაძლია ვენბამ. სტა

ცა ხელი მასპინძლის ვენბა აშლილ ცოლს და მძალათ გადაეხვია. მოთინებდა დეკარგულმა მასპინძელმა დაავ-ლი ხელი ღვინით სასურ მოთლს და სტყორცნა მოარში-ყეს.
— ვაიმე!— დააყვირა ვანდემ და იატაკზე გაიშლა-რთა. სისხლი ვადმომარტყვენდა შეზლიდან. სუფრა აი-შლა. დიასახლისმა მორთო კივილი. მღვდელი მალი-მალ პირველს იწერდა და ქორივით ტრიალებდა მაგი-დის ვარშემო. ვანდემ ეგდო უძრავთ.
— მე უნდა გამაბრიკოს ქალაქელმა ინტელიგენტი-მა?— იმუქრებოდა თავმჯდომარე და თვალს განგებ არიდებდა იატაკზე გაქიმულ სტუმარს.
— რამ გაგაშტერა, კაცო, სტუმარს ასე უნდა მოჰყ-რობა?!
— ხმა ჩაიკმინდ— მიამბა მან ცოლს და წაიპია. მღვდელმა დააკავა.
— მამაო, შენი ბატონისცემა, თორემ ორივეს ჩავ-ძახლებდი ეხლავ... — მომლოდიშა აღმასკომის თავმჯე-დომარემ და მთუერე ვაგომოწია განწე. მეორე ღღეს ერთ გლესს შეზღ-შებეველი ვანდემ ზარანდა ურმით მი ყავდა მახლობელ სადგურისაკენ.
თბილისი, 29 აპრილი. 23 წ.

მორისა (შორაჲ, მარა)

ჩვენს სოფელს, გორისას.
სამაყის წინად.
ჟუკან ჩამორჩენა,
დახვევა ხედა წილად.
უპატრონოთ არის
სკოლა გაწეზოლი,
შიგ ნაგებობის ქარი,
აღვირა-ამგებელი...
ირგოლივ დიდი ქვა,
ბაყაყების ბუდე.
და ეზო იზებოდა,
რომ მიბრუნდ-მობრუნდ'
ორ წელს „ნაქაშშია“
მითა შეგეთება.
მაგრამ მის შესახებ
არ იზრუნა თემმა.
ექვსეგრ იყო კრება,
ოქმიც დაიწყება,
მაგრამ საქმეს ბოლო
ეჭა უზნა და ვერა...
ღრო არის, შუედღით
შეკეთებას მისას,
ბინა უნდა „ნორჩებს“,
სწავლის დაწყებისას
აღმასკოში დაველით
თხოვერებით და არხით,
არც ის იფერეთს ყურებს
და არც „ნაროზანა“...
ნა—რი.

პილსუდსკის მომავალი გალაშქრება ლიბონს წინააღმდეგ

ქობაქოული აპაეროკლანიდა

„ცხონდა შენი ჯემქნელ-შმოზელი— იტყვიან ნოლმე
გლტებში, ისინი, რომლებიც შემთხვევით შეეწირებიან სო-
ფლურ ლხინსა აუ ქელბ-მელბში ჩვენს ყელ-გადაწყულ
ეჭმის-მიშას. რომელიც იმერულ ღვინოს ისე უშვებს
„მახარასა ჭკამში“, როგორც „ტკბილ წამალს“.
მართალია, ამ „ტკბილ წამალს“ შესახებ ჯერჯერო-
ბით მხოლოდ ტკბილი სიზმარი უფროა შესაძლებე-
ლი, ვიდრე ასეთივე სინამდვილე, ვინაიდან თუ ექიმი არა
სვამს, მაშინ მშვენიერი სქესის წარმომადგენელთ გარშე-
ყება, ხოლო თუ არ გარშეყება, მაშინ, ალბათ, სვამს და,
მასშალადმე, წამლის გამოსაწერად მას საღია ცეცება,
მაგრამ იმ სანტარო ტკბილი წამლის შესახებ ჩვენ სიზმა-
რითაც მშვენიერად შეგვიძლია მსჯელობა და დამტკიცე-
ბა, რომ ტკბილი—ტკბილია.
თუ ტკბილი არ იყენს, მაშ, ექიმი რათ სვამს და რამ
სვამს, რათ არ იბერება?!

„ცხონდა შენი შემქნელ-შმოზელი“, ეტყვიან ხო-
ლმე მას გულბები და აქვიან წარმოსდგა ექიმის მშვენიე-
რი გვირიც — „ცხონდა“.

ცხონებაც კი საქმეა, რაღა თქმა უნდა, მაგრამ ექიმი
სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის უფრო უნდა იყენს
მოგობილი, ვიდრე ცხონებისა და საზოგადოთ სიცოცხლი-
სა და ჯანმრთელობის იქითა წახარეს მდებარე კიდევ უფ-
რო კარგისა და, ჩვენნი ძველების წარმოდგენით, კიდევ
უფრო მშვენიერი რამე-რუმისათვის...
ასე არაა, სამაზრ-ჯანსაღ-ჯანო?!

იგავი.

მ. ჭუთაიისი ჩიონფანის სამგარტველო

(სამასალო ნაწილის მიხამართით)

სამასალოში, თქვენც იცი, არის ადგილი შიხანი,
საჭინსა მწარმოებელი, კაცი ფილი და სეინი,
ვენინასავით კულ აწეებს, გაჭილი ვასოკები,
ფერი დაბარკობებს, თუნდ შესვდეს სიხანნი ღრე და
ბორცვები!

დაბალი ხალხის ლანძღვაში კისერი მიულერია,

ვინც მას „სმირნოზე“ არ უღვას, იგი სუყველას
— მტერია,
რაცა უფროსთა წინაშე თვითონ სხვებს ანამუერია,
რა უფუთო? დროდან შეცვლილი დღეს ბევრზე უფრო
ბევრია!
უმცროსებს თავზე აჯდებდა, უფროსს კი უწოებს
კილოსა,
ფილი ფილიდურსა ჭკევაში რას ნახავს სთავილოსა!
ტიბლებით თეთროს, რაღანაც გული სასეც აქვს
შიშთია...
„არ გათვითრდება ყორანი, რაც უნდა ხეზო ქვიშითა!...
უნურთი იფენს: ქვეყანა საკრავი გრამფონისა...
მაგრამ ჩვე ვერჩეოდით, დავიქრედეს: ერთ ადგილს
ახრიობს ფონია!“
ფიორი.

„ნეპროლოგი“

განსვენებულის (ყოპერატის გასხნის) იდეა, ჯერ
კიდევ „ცხოველულ“ ნიკოლოზის დროს ჩისისა. ხოლო
ამ შვიდი თვის წინა, გაზეთშიც იყო მოთავსებული
დიდი მომავლის შესახებ პატარა წერილი. ამიტომ
მასზე ზრუნვა იქისრა აღმასკომმა, რომელიც ერთხელ
მოვიდა და ადგილობრივ შესწავლა გასასხრელი
პუნქტის გეოგრაფიული პირობები. რაკი ადგილი შე-
საფერისად სწოთ, მოიწვია მზავალ რეცხვოვანი კრება,
სადაც სანდ. კობოძე, ლად. სამხარაძეს „უბნისტი“ უწო-
და, რაღად ვლადიმერს (რომელიც სიმართლეს და-
ეყრდნო) გამოღმა უნდოდა მისი (ყოპერატ) გახ-
სნა, სანდროს კი თავის უბანში (რომელია აქ „უბნის-
ტი“ ეს „ტარტაროზმა“ იცის). ბოლოს, დიდი შეტა-
კების შემდეგ, უპირატესობა მიანიც გამოლომა ობ-
ანს დარჩა, რომ არ გარდაცვლილიყო. ასეთია გან-
სვენებულის მოკლე რეველოციონური წარსული.

მონღობილობით დათიკო ძველიძე.

შარყი პროვინციდან

დეკემბერი

— შედავ სოფლის გზაზე „თარას“?!

— რის „თათარა“ ჩვეულებრივი ვაჟული ტლაპოა,

რომელშიდაც მგზავრი იძირება...

ლანჩუთი. ლანჩუთის ხაზიდან... სუქიამ ივ-
ნისის 10-ს გამოაკრა პლაკატი შემდეგი წარწერით:—
„ის ცხოველები (განსაკუთრებით: ლომები, ძაღვები და
თხები), რომლებიც შეზღვეულ იქნებიან ქუჩებში წესრი-
გის დარღვევაში, სასტიკი პასუხისგებაში იქნებიან მიცე-
მულნი“.

იქიდანვე. დაარსდა „ელაკოვოში“ საზოგადოება,
ვანოს მეთეთრობითი. წევრთა რიცხვი აღწევს შედამდე-
უამდარი შემოსვება

შუბუთის შუბუთის კომპერატების ნოქარს ფულის
თაყრდენების დროს მოულოდინელად გადაიდა (სახსულე-
ში) 600 მანეთი, რომელსაც რევიზიამ აღმოუჩინა ხასწ-
რავლუ დახმარება.

ჩიბათი. გომბახურის კომპერატების გამგემ „გაიბას-
ქნა“ 300 მანეთი.

ახალი კარსები

ლანჩუთის საბარეშუბო პუნქტში ჩაიხდინა მიერ
გახსნილია ლანძღვა-გინების კურსები. მეცადინეობა სწავ-
რობებს პარკის ოპერაციების დროს, ღილის 6 საათ... აა-
ლაშოს 8 საათამდე.

„მარტინა“.

„იმიდის დაღუპვა“ (ს. ოზმა).

მოუთმენლისა და მძიმე ლიონის შემდეგ გარდაიცვა-
ლა: გამოიშვა ოზმაში კომპერატების გახსნის იმედი. და-
კრძალვა მოხდება ერთ თვეში 500 კომპლ გლეხის გულში.
ვითხოვთ გულშემატკივარ რევიზიას. მოხიბვნილ და გვა
ნუგეშოს ჭირსთუფლები. (დაკრძალვა მოუსტეგელობის ან
„უმიბნობის“ გამო, არ ვაიღებდა).

ხების მოყვარული

(ოზურგ მაზრიდან).

ესე ამბავი სოფლიდან
წალკაში ჩამოიხდინა
„მთიარის კუთხეს“ მომხდარი
კრებულებით ჩამოხდინა,
გადმომცეს, რომ კვლავ
გაველაქ
ნამოქმედარი დავითის,
უდა გაუხდო ჩანჯალზე
წამოსაგებათ თავით—ის.
ზოგებსინებათ: ზამთარში
„თილო“ წულში გასწვივ
ყელგან მოისპო ძროხები
ერთბო პირუტყვი გაველ
ქიჩიებს თხების აზრია,
სკოლა ობლები და ღარიბ
ბურჯი ამ თხებზე გამოიბა
ქელდა დავით „ყარბი“
ესე ქერიის თხებს ჩაიხდინ
ათ დაიძახა: „მავათი...“

ყველას დაიბოკავ, თუ შინაც
ფეხზე წამოადგეს მამათი!...
ზოგს ყური მოსჭრა, ზოგს—ენა,
ღანარჩენს აიარ ვეხები.
ჩადგან დანარჩენ თხებისა
ღარჩა ტყავი და ვეხბი...
ასე დასრულდა, ეს ომი,
ესწერილი, სწორადმოვიარი
და ღარჩა თხების ჩლიქებ
დავითის მონაპოვარის...
ქერივი კი კრემლს ღერის
დაქარა
თხები, ობლებს მკვებობი,
შენ თუ არ იმუნ, ტარტაროზ,
ჯერ არ სწამს ყურადღებულნი.
გესლი.

თხოვნა ტარტაროზს

(ავგალის წყალხაღენდინად)

აქ გელოდები ტარტაროზს!
ჩამოიარე, ძამიკო,
ჭიბინხულ უთუთო
მათირიშვილი შალიკო!

—
სულ ამ დღე ღამე მთვრალია
ია დაბარბაცებს ქუჩებში,
არიალებს, ჭირიანაობს,
ია მტრობას სთესავს მუშებზე

—
ყერი ვიმსჯელებთ იმაზე
რებებზე მთელი ღამები,
აგრამ რა?
რასაც ვერ უთხობი.
წყალბუნენ ნათლი მამები!
პირიღონი ყავს დამხმარე
და მანჯალაძე ვალიკო,
და ამ „სამუბამ“ ტარტაროზ!
ღამის ავციკლან, ძამიკო.

—
აშს წინაზე შალიკომ
ვალიკოს თანხლებითა,
ჯამბაშვილის დექანი
გადაყარეს ხეებითა.

გაიბიბოდა შალიკო:
„აი ვიღები და გიღია,
რაცა მსურს, იმას ვაკეთებ,
ყველა ფეხებზე მკილია!..“

—
იქიდან ძლივას დაბრუნდენ,
მეზავრების დახმარებითა,
ინსინიბდენ ერთმანეთს
მორიდებით და ქებთან.

—
ვადავიწყდა შალიკოს,
ქე ვლექტრონის მამუქი,
ზადან იმის თვალებში
უჭყვირაღებდა სხვა შეჭი.

—
ია ამ შალიკოს წყალობით
ინელაში დავარით მუშუკი,
კოვალისტი წარმოადგენდენ
ვენი პატარა ქუჩები.

—
ჩამოდი, ძხო, ჩამოდი,
სიბინხულე შალიკო,
უნება შენი ჩანგლითა,
მქუა ასწავლო ძამიკო.

ელნათური.

ნ ა ტ ვ რ ა

(ერთი ძველი ლექსის მიხედვად)

ბევს არ ვინატრი, ნეტავი,
რომ ტარტაროზათ მავკია.
ჯარტაროზისა ჩანგლითა.
ჯარღანას გამოიმეკია.
სხვის წაგყავდი ერთ ნოქარს,
ფეხზეც რომ ველარ სდებოდეს,
არამც თუ კომპერატის,
სახლშიაც ველარ ჯდებოდეს,

გალიცვით მორთულს გამასხლში
ჩაველამა მოუხდებოდეს,
მის შამაჩებში „მუხის ტყის“
ყოველი ჯავრით კვდებოდეს;
ათასი ეტოს ჭაჭარა
პირადეს აღმოვდებოდეს,
მისი კენესა და ღრილი
ქვეყნას მოედებოდეს!..

ცხრა-კბილა

საქართველო
1921 წლის
ნოემბერი

ცნობათა შიშველება

შტუს — ზაქსში

მიმალება რომ ყვირილი შესწყვიტოს, ტროლკამ ცაში გელობა ძალღმა—ყეფა. ხოლო ხბობ და ძროხამ—ბია-ვილი, მაშინ ხომ თვისთავად გამოვივლია „თქვენს“ გამ-გის და აღარც თქვენი ლექსი იქნება რამდე საჭირო.. მის ძილს, ალბათ, სწორეთ ეს კონტრუქტი უწყობს ხელს თო-რემ, თუ ის დაირღვა, მაშინ „თქვენი“ გამგის მუდროფ-ბაც დაირღვევა... ამიტომ დარჩეს ისევ გამგის ძლიე ძალაში, ხოლო თქვენი ლექსი—სარედაქციო კალათში.

პაშოლ—ა—რაჰის მა...ში

„ტარტაროზო

ძამია,

წამოდილდა

შხამია...„

ჩამთახხი

მაი—რა!..

რომ გლეგობი

არია...„ო და სხვა.

ქვეშ კი ამ „ჩოლოქის სიგრძე“ ლექსს მიწერილი იქვს პაშოლ—ა.

რედაქციის რეზოლიუცია შედ ასეთია თქვენს პოე-მაზე: „პაშოლ—ა სარედაქციო კალათისაკენ!“

ი. ბაშოლს

არც ისეა, თქვენ რომ სწერთ:

„შენ ის მოგვეცე (ქადაქელ ქალს ეცხა), რაც გეაკლია—

ქადაქისა ეღვს ქარი,

რომ აენთოს უნფუდილებათ ჩაქინდული ქოხის ხარ...“

თქვენი სატრუიალო პოემიდან კი ისეთი „ცეცხ-ლი“ მოშადროვებებს. რომ ჩვენ საბოთინმაშ შიშმა შეგ-ვიპყრო: ცეცხლი არ მოგვხნოს იმ „ქარს“ და არ დაიწ-ვას შილადა—თქვა!..

პარლ — შო — ს

ხილვიან საბაშრეტალოდან

ბარბით — ბამოხმით ქმრასა.

ბაბიპირადმბით ვიარსოღმს

ღდიღ ლიბრამტოს წირასა!..

პოგოკიკის.

„ერთხელ მსურდა თავი რომ ჩამომენს... ეს ამბავი თუმცა ბევრს არა სწყენოდა, ვნახე სადაღც დანგრეული „ხელეჩო“, საც სიკვდილი მოუთმენდად მიღოდა...“

გწერთ:

როგორ ვიჭრობთ? ბრიყვები ხომ არ იყენ, რომ ვისმე თქვენი განზრახვა ოღონდ მაინც სწყენოდა. თქვენი განზრახვით თავის ჩამოხრობა „ხელეჩოზე“ და ისიც დანგრეულზე, გარწმუნებთ, იმის შესამოწმებლათ. თუ რამდენად გულწრფელი იყვნენ თქვენდა მიმართ, ჩვენც ვსცადეთ, „ხელეჩოზე“ თავის ჩამოხრობა, მაგრამ ვერა თუ დანგრეულ „ხელეჩოზე“, ასი პროცენტით უნაკლო, „მრთელ ხელეჩოზეც“, ვერ მოგახებრებთ ამ თერაციის სასურველად დაგვირგვინება. ამის შემდეგ, მთელი თქვე-ნი „პოეტური შემოქმედება“ მივანით მტკნარ ცილის-წამებთ თქვენ ახლა — შეგზობებზე და ამ მიზნით თქვე-ნი პასუხისგებაში მისაცემად გადავიცემა საქმე მილიანად სარედაქციო კალათას.

ბ. მახუნათიელს

მივიღეთ თქვენი შარდა. შევუღლებით კითხვას და სა-ქმე კარგად მიდიოდა, რომ უცბათ ბოლოს არ ჩაეფლა-ვებინა ის. თქვენ რომ სიტყვა გინდოდათ დასასრული-

სათვის, იგი იმ რეცეპტით ვერ ენახეთ. მიგმართეთ გო-გებაშვილის ძეგლ „აღდა - ენას“ (ზოგჯერ ასეთი საბუ-თის მოყვანა არც ახალი მეზარადს აწყენს), სადაც ჩვენ-და უნებლიეთ წვაიწყვლით ასეთ ახდახას: „ოთხი ასობი დასწერეთ ხელი ბალახი“—ო ის კი, ოთხაც მიწრო-ვე-ლი და ნახნვი იფარება გახდაცულზე ხოლო შემდეგ ფერს იცვლის, მავალ ნათიო ოპა არის. სიტყვებში სტო-გეილიძის ანგარიზით, ვერ მარტო ცერკვეული არის ათამდე სხვადასხვა ჯგინის, თუცა ზოგ კედელს ათივე ჯგინის მარკველად რომ შეაყაროთ, მაინც არც ერთი არ შერჩება.

„დავალ — დავღიპარ“—ს

ყველა „დავალ — დავღიპარ“ ხომ სიარულს და მით უფრო სწორე სიარულს არ ნიშნავს, თქვენც; აი, გინდით რაღაც მოგვეწერათ საქილაოს ქარხნის შესახებ და ედე-ბით ლაზე - ყორეს:

„რომ დათვრება მაშინ

იტყვის ზომდე ასე,

უნდა დაფტანეთ მუშა

კვლავ აწ შეათავს“—ო სწერთ.

შე მამახობნებულო, ვერ მოგვეწერილ ცხრაას ოთხმოც და ცხრამეტის შესახებ და შენდებ გადაგეტრანთ სიტყვა იმ მეთასეზე. მაგრამ, ალბათ რითამ დავლუპათ. მაგრამ თქვენ კიდევ არაფერი იმენი, ეციკიბოთ ჩვენ: ამ ხელა პოემა ჩავიკითხეთ და შოგ რაიმე ათთელი აზრის ნსა-ხიც კი ვერ აღმოვიჩინეთ. ხოლო ყველაფერი ეს რითმე-ბის მიზეზით მოგვივიდა. დაანებთ თავი ამ ოხერ ჩით-ვებს, მოგვეწერეთ უბრალოდ „ქრისტიანულად“ რითი თქმაც გინდეთ და მაშინ ნახათ, თუ როგორ „შეხედე-ბით ჩვენ თქვენს ასეთ მომართვას, ახლა რომ გვეპრო-ბით მას, როგორც „ულმართო საზოგადოების“ წევრი.

ღონ — კიხოსტ

თქვენ ათასი თუმანი მისაცემი მარტო იმისა-თვის, ვინც ლ. ფულშვილს აგაზრებ წაიყენას. თუ ესეც თქვენი მორიგი დონკიხოტობა არ არის აიღეთ და მიეცი-თ ასე ფ—შვილს. ამ შემთხვევაში გხვაც მოგად გვეცნებთ. სი მოკლე მარტო ჭკუას კი არ უღდება, გხვაც არ აწენებს.

იქვს თანამდებობიანი კაცე მოარპინიდან

საქართველო
საბჭოთაო

„მცემე, ოღონდ მასწავლებელი“ ანუ კველი ფილოსოფია ახალი ყოფის სამსახურში

ლონი

— ძია ვაჟნიმე, ძია ვაჟნიმე, რას მერჩით, რა დამიშავებია?!

— არა უშავს, ვიცი, უნე წინე წაწევა გეჩაგრება და აი, მით კველი ფილოსოფოსის მიერ აღიარებულ საშუალებით ცოტა დახმარებას გიწევს..